

Tekom celotnega tabora smo popisali kar 14 vrst netopirjev in se seznanili z njihovo biologijo ter ekologijo. Spoznali smo njihova življenjska okolja in izvedeli, kje se najpogosteje zadržujejo. Naučili smo se pravilnega rokovanja z njimi in spoznali njihovo pomembnost v našem ekosistemu.

Z veliko gotovostjo lahko trdimo, da smo uspešno zaključili udeležbo na Dijaškem biološkem taboru 2023, kjer smo se naučili ogromno novih stvari. Hvaležni smo mentorju, da nas je vzel pod prhut in nam omogočil bližnja srečanja z netopirji. Še enkrat se zahvaljujemo za ves trud organizatorjem, mentorju in udeležencem, ki so nam polepšali teden dni počitnic.

Pa da se poslovimo v stilu: "*Goodbye, Barbie!*"

Kdor išče, ta - najde? Biocamp 012, 9.-15. 7. 2023, Škocjan

Jan Gojznikar

Z besedami, ki sestavljajo naslov tega prispevka, bi lahko zelo dobro povzeli delovanje letošnje netopirske skupine na študentskem biološkem taboru Biocamp 012, ki ga je med 9. in 15. 7. 2023 v Škocjanu na Dolenjskem organiziralo Društvo varstvenih biologov – BIODIVA. Skupino pod mojim vodstvom so letos sestavljale Mari Ana, Manca, Lina in Eva.

A čemu takšen pesimističen začetek? Med našim terenskim delom je namreč kraljevala precejšnja skopost najdb netopirjev. Letošnje pomanjkanje je bilo še toliko bolj bizarno, če vzamemo v zakup, da se v okolici Škocjana najde kar nekaj zelo poznanih zatočišč. Prvič se je celo zgodilo, da v obdobju 24 ur nismo našli niti ene same sledi netopirjev.

Resnici na ljubo je najprej sicer potrebno izpostaviti dejstvo, da smo obiskalo le malo cerkvenih in drugih stavbnih zatočišč, k čemur je nedvomno prispevala tudi prepoved lokalnega župnika, ki so se mu »netopirci« v času, ko je še uradoval v Kamniku, pošteno usedli v želodec. Tako smo bili mentor in udeleženci pretežno obsojeni na opazovanje zunanjih opažev odročnejših zgradb, kjer smo le tu in tam naleteli na kakšnega manjšega predstavnika rodu *Myotis*. Nič bolj naše želje po najdbah netopirjev niso zadovoljili niti mostovi, saj smo kljub obilici pregledanih le v dveh zabeležili obvodne netopirje (*M. daubentonii*). Da bi vsaj malo pridobili občutek, kako izgleda bolj živahno terensko delo, smo tako zadnji dan tabora obiskali znamenito Spodnjo Klevevško jamo, kjer nas je pozdravila lokalna kolonija navadnega netopirja (*M. myotis*) (Slika 43a).

Nič bolje pa se niso odrezali pregovorno zanimivejši lovi v mreže. Kadar nam terenskega dela ni okrnil dež, smo poskusili z mreženji nad lokalnimi vodotoki, kjer pa

smo ujeli vedno isto število netopirjev (namig bralcu: množenje števila s katerimkolim faktorjem bo dalo isti rezultat). Na pol iz radovednosti in na pol iz obupa smo tako en večer namenili spremljanju izletavanja južnih podkovnjakov (*Rhinolophus euryale*) iz Ajdovske jame pri Nemški vasi, kjer smo za popestritev nekaj metrov od vhoda postavili manjšo mrežo ter s tem na seznam vrst dodali še vejicatega (*M. emarginatus*) in dolgokrilega netopirja (*Miniopterus schreibersii*). Aleluja.

Kljub ubožtvu netopirskih najdb, je letošnji tabor vseeno hitro minil, saj so za zabavno dogajanje poskrbele udeleženske in nekateri inovativno-obupani terenski pristopi (Slika 43b), zaostajalo pa ni niti taborsko vzdušje. Za zaključek pa se bom ponovno vrnil na pustnjo terenskega dela. Zaradi pomanjkanja netopirjev sem med taborom prvič (sodeč po lastnem spominu) vzkliknil: "Hvala bogu za detektorje!" Ti so nam namreč priskrbeli še kako vrsto več, ki jih sicer ne bi srečali. Morda pa bi moral spremeniti naslov prispevka v "Vse je enkrat prvič".

SLIKA 43. a) Kolonija navadnega netopirja (*Myotis myotis*) v Spodnji Klevevški jami (foto: Jan Gojznikar), distalna detektografija – nova metoda terenskega spremljanja prisotnosti netopirjev. Na konec daljše palice navežemo heterodini detektor in ga pomolimo skozi (sicer nedostopno) odprtino v strehi zgradbe (foto: Mari Ana Mezek).